

MERT Ő MONDTA...

2016. augusztus 7.

– Sandersné dr. Kovács Erzsébet tanításának élőben elhangzott szövege belső használatra –

Kívánjuk ezt a dicsőséget, hogy megnyilvánuljon ez a dicsőség! Vágyjuk ezt a dicsőséget, és ez úgy jött el az Ószövetségben, hogy elkezdték *dicsérni* az Urat. Jó az Úr, az Ő kegyelme, az Ő irgalma örökkévaló! Ezt kürtölték a papok, és kiáltották, és énekelték, és egy szívvel-lélekkel voltak. Ahogy ezt tették, úgy leszállt ez a gyönyörű dicsőség. Az a hófehér *kődicsőség*, amiben a test nem tud állni maradni. Elestek a papok a nagy dicsőségtől.

Vágyjuk ezeket meglátni, és ezekbe egyre jobban belelépünk, belemélyedünk, és megláboljuk ezeket a folyamokat, hiszen az Úr akarata, hogy dicsőségről dicsőségre elváltozzunk! Szeretné, ha *nővekednénk* benne, nekünk pedig ott van a hitünk és a kívánságunk, hogy minden helyi gyülekezetben meglássuk ezt a növekedést.

Egy új korszakba került az életünk, és sokan tapasztalhatjuk, hogy egy *újat nyitott* a Szellem az életünkben. Sokatoktól hallom, hogy új szellemi szférákat tapasztaltok, és az új dolgok kezdenek megtörténni az életetekben, személyes beszámoló bizonyságok történnek.

Az *Örömhíradó* újságban olvashatjátok, hogy nagyon sok új ajtót nyit az Úr. Új gyülekezetek kezdődnek, új munkahelyek jönnek, új családi kötelékek nyitnak az üdvösségre. Sok új van a levegőben! A Szellem azt mondja neked, hogy ímé újakat cselekszem! Ez az Igénk rendszeresen visszaköszön, és újra és újra az imakörökben is előjön, és evvel kezdtük szinte az egész évet.

Elmondom nektek, hogy egy nagy teljességbe készül minket bevinni az Úr. Az izraeli naptár szerint az új esztendő, ami a jubileumi év lesz, 5777. esztendő lesz. Képzeljétek el, egy 5-ös, és három 7-es: 5777. Ez egy nagyon-nagyon gyönyörű *biblikus szám*! A mi naptárunk szerint pedig, amikor újévet kezdünk majd januárban, akkor pedig 2017-et írunk. Mind a két év hetessel végződik. A hét pedig Isten teljességének a száma.

Nagy teljességre készülhettek föl az életetekben! Nem vagyunk a számmisztikának a tudói, de azt lehet érzékelni, hogy ez bevisz minket abba a teljességbe. Az 50. év jön, a *jubileumi év* jön. Az az elengedés éve volt, amikor mindennek vissza kellett kerülnie az eredeti tulajdonoshoz. Akik eladósodtak, akik rabszolgasorba jutottak, számukra mindent visszaállított az Úr az eredeti rend szerint. Az egy csodálatos esztendő!

Ennek az *előszelét érzékeljük*, és ebbe fogunk bemenni. Egy nagy dicsőséges esztendő lesz. Hányan érzitek ezt, hogy ez készülődik? Az Úr valamit készít, és szinte az embernek izgatott a szíve! Még megfogalmazni nem is tudom, de el vannak készítve, és oda be akarok menni, és meg fogom lábolni, és az az enyém!

Mindabból, amit az Úr készített, semmit nem engedünk a földre esni, hanem a maga rendelt idejében ezeket átvesszük, és bemegyünk, és abban járunk! Így volt Anna is az Ószövetségben.

A múlt héten *Annának a hit-imáját* tanulmányoztuk kicsit részletesebben. Most csak érinteni fogjuk ezt, mert akkor megint nem jutunk a végére, ahogy múlt héten is történt.

Elkánának volt két felesége. Abban az időben az Ószövetségben meg volt engedve, hogy egy időben valakinek két felesége lehessen, mert Isten meghagyta nekik, hogy szaporodjatok, sokasodjatok, és így egy asszonyra kevesebb teher esett, hogy többen tudtak gyermeket szülni, és nagyobb volt a szaporodás közöttük.

A Peninna nevű feleségének születtek gyermekei, és Annának pedig nem született gyermeke. Annának ez nagyon nagy fájdalmat okozott a szívében, mert évről évre, ahogy mentek föl a templomba, Anna kéréssel fordult az Úrhoz, de soha nem látta meg a választ Istentől, hogy ő is kapjon egy gyermeket.

Peninna pedig érezte vele, hogy látod, te nem tudsz gyermeket ölelni magadhoz, hogy te ezért kítaszított vagy itt a családban. Megkülönböztette, és gúnyolta, olyan szavakkal illette, ami Annának a szívéig ért és megsebezte. Az egyik esztendővel, ilyen sebes szívvel, így ment be a templomba.

Amikor a *szíviünk teljességével* tudunk odamenni az Úrhoz, és tudunk úgy imádkozni, hogy mindent le tudunk tenni Őeléje, Anna így mondta el ezt az imát abban az esztendőben. Sok esztendőn keresztül – írja az Ige – mentek föl évről évre szokás szerint a templomba, és Anna rendszerint könyörgött az Úr előtt.

Mégis volt egy esztendő, amikor az ő *imája győzelemmel* végződött. Ezt az imádságot rögzíti az Ige, miként is volt ez, hogy Anna a szívéből tudott könyörögni az Úrnak, és mindent átadni Neki. Annyira megnyugodott a szívében, és oly mértékig *el tudta fogadni*, hogy a kérését megválaszolta Isten, így amikor kijött, akkor már többé nem volt szomorú az orcája.

1SÁMUEL 1.17–18.

17. És felele Éli, és monda: Eredj el békességgel, és Izraelnek Istene adja meg a te kérésedet, amelyet kértél tőle.

18. Ő pedig monda: Legyen kedves előtted a te szolgálóleányod! És elméne az asszony az ő útjára és evett, és orcája nem volt többé szomorú.

Az *öröm* volt az orcáján sírás és a bántások helyett. A főpap megáldotta, és azt mondta, eredj el békességgel! Az Izrael Istene adja meg neked a te kérésedet, amelyet kértél tőle! Tudjátok, ma a mi Főpapunk ugyanígy nézi a mi ajkainkat és várja az imáinkat, és meghallgatja az imáinkat. Ahogy elmondtuk az imánkat, a mi Főpapunk így áldja meg a mi kéréseinket.

Kijövünk a szentek szentjéből, azt mondja nekünk, hogy menj békességgel, a te kérésed meghallgattatott, és azt meg fogod látni! Minden egyes elmondott imánkra megvan a rendelt idejű válasza. Itt a *szívébe befogadta*, amit kért. Fiúgyermeket kért. Fogadást kötött az Úr előtt.

1SÁMUEL 1,11.

11. És fogadást tett, mondván: Seregeknek Ura! Ha megtekinted a te szolgálóleányodnak nyomorúságát, és megemlékezel rólam, és nem feledkezel el szolgálóleányodról, hanem fiúmagzatot adsz szolgálóleányodnak: én őt egész életére az Úrnak ajánlom, és borotva nem érinti az ő fejét soha!

Azt mondta, hogy Uram, ha ezt *megadod* nekem, egész életére neked adom. Téged fog szolgálni, *visszaadom neked*, mert tőled kaptam őt. Így is történik. Kijött Anna a templomból, és többé nem volt szomorú az ábrázata. Valamit vételezett a szívében, hogy amit kért, az megvan neki. Örömmel jött ki a templomból. Többé nem volt szomorú az ő orcája.

A gyermeket még nem láthatta, mégis tudta a szívében, hogy megvan neki, amit kért. És ez a *hit imája*, amikor minden megfordul körülöttünk, hiába látjuk ugyanazokat a körülményeket, ugyanazokat a változatlan helyzeteket és mégis tudjuk a szívében, hogy az az ima, amit elmondtunk, választ nyert. Többé nem szomorú az ábrázatunk.

Meg lehet mondani, ha valaki *hitben jár* az Úr előtt egy bizonyos dologban. Az ábrázatáról. Többé nem bántja az a dolog, amiért bement oda imádkozni. Mert megvan neki, a szívében hordozta. Ezt követően *fogant meg* a gyermek, és egy esztendőre rá megszületett a kis Sámuel. 20-as vers a koronája ennek.

1SÁMUEL 1,20.

20. És történt idő múltával, hogy terhes lett Anna, és szüle fiat és nevezé őt Sámuelnek, mert úgymond az Úrtól kértem őt.

Az, amiben hitt, az megtörtént. Ha hitben járunk, minden dolog, amit kérünk, az ugyanígy leíratik egyszer egy könyvben. Történt idő múltával, meglett. Kézzelfoghatóvá válik. Meg is kapta. Jézus nevében.

Ez a történet ragyogó dicsőséggel teljes, és hatalmas prófétát szült az Úrnak, mert hitben hordozta a kérését. Az Ószövetség egyik legnagyobb prófétáját szülte meg Anna az által, hogy kitartott a hitében és *nem adta föl*.

A történetnek egy másik tanulsága, hogy nem szabad föladnunk, amikor még nem látjuk. Sokan itt veszítjük el a hitnek az útját, hogy ahogy telik az idő, azt mondjuk, hogy Uram, biztos, hogy valahol nem jól imádkoztam, vagy valamiért te nem akarod ezt megadni – mert nem látjuk.

Amikor valamit így nem látunk, akkor egy idő után eldobjuk a hitünket. De Anna nem ezt tette. Anna évről évre bement és könyörgött az Úrhoz, újra és újra *könyörgött* az Úrhoz. Egy rendelt időben. *Rendelt ideje* van mindennek az ég alatt. Ezt írja az Biblia.

PRÉDIKÁTOR 3,1.

1. Mindennek rendelt ideje van, és ideje van az ég alatt minden akaratnak.

Rendelt ideje volt a gyermek születésének. Ugyanígy minden *imakérésünk válaszanak*, hogy azt mikor láthatjuk meg, rendelt ideje van az Úrnál, az Ő bölcsessége szerint. Addig az utolsó pillanatig *hitben kell járnunk*. Mert ha hitünket elengedjük, akkor nem fogjuk soha meglátni. Ebben a hitben gyönyörködik Isten, Abba Atyánk és a Főpapunk, a Jézus Krisztus.

A Szent Szellem pedig belülről mondja mindig, hogy megvan ez neked, ne a láthatókra tekints! Megvan ez neked. Kapunk egy belső biztatást. Minden helyzetre így van az életünkben. A legkisebb dologtól a legnagyobb vágyunkig minden így működik, a hitnek az útján. Ugyanis mindennek rendelt ideje van.

Isten elrendeléseinek, *időzítéseinek* kell az életünkben beteljesedniük. Nem rég járok az Úrral, 25 éve, ami nagyon rövid idő ahhoz képest, hogy az örökkévalóságban milyen hosszú időszakok vannak. Ha innen nézzük. Mondom nektek, hogy rengeteg példát tudnék mondani, hogy Isten a legbölcsőbb időzésébe hozza elő mindig azokat, amikre vágyunk. Látni az isteni időzítést az életek felett, ha *kitartóak* vagytok. Meglátjátok azokat, mert a csüggedést nem engedjük, nem csüggedünk, hanem kitartunk, ez az egyik *kulcs*. Ez Anna történetének egyik tanulsága.

PRÉDIKÁTOR 3,1–2.

1. Mindennek rendelt ideje van, és ideje van az ég alatt minden akaratnak.

2. Ideje van a születésnek és ideje a meghalásnak; ideje az ültetésnek, ideje annak kiszagatásának, ami ültetett.

Mert a születéssel egyben egyszer el is költözünk. Ideje van a hallgatásnak, és ideje a szólásnak. Egy óriási bölcsességsorozat van a Prédikátor könyve 3. fejezetben leírva nekünk. Ha esetleg feljön bennünk ez a 'mikor, Uram, mikor'? Vegyük elő ezt a fejezetet, és egy kicsit beszéljünk a Szent Szellemmel ezeknek az igazságoknak a tükrében, és *fogunk kapni időzítésekre útmutatásokat*.

Az Úr nem akarja, hogy tudatlanok legyünk a szellemiek felől, meg az Ő tervei felől. Azt szeretné, ha mindig *békességben* lennénk, minden tekintetben. Akkor is, amikor még nem látjuk. Ez a *hit útja*, a keresztény útja, amikor még nem látjuk, amit kértünk, de az Ő kezében van, és Ő változtatja meg az időket.

Ha van egy hosszabb időszak az életedben, egy megpróbáltatás sorozat, az egyetlen, aki meg tudja azt változtatni, aki onnan *kihoz*, az az Isten maga. Így írja Dániel könyvében:

DÁNIEL 2,21–22.

21. És Ő változtatja meg az időket és az időknek részeit; dönt királyokat és tesz királyokat; ad bölcsességet a bölcseknek és tudományt az értelmeseknek.

22. Ő jelenti meg a mély és elrejtett dolgokat, tudja mi van a sötétségben; és világosság lakozik vele!

Azt mondja az Úr, hogy eddig és ne tovább, és *hozza a változást* az életedben, ha kitartó vagy benne. Akkor fogod látni a változásokat és az áttöréseket, mert ennek az útnak az ideje van. Eljött az *áttörések ideje* az életünkben! Mindennek rendelt ideje van az ég alatt.

Ő az Ura a helyzeteknek, ha a *kezébe adtad* az életedet. Ő fogja hozni ezeket az időzítéseket, és az időknek részeit. Dönt királyokat és tesz királyokat, írja tovább itt a Dániel. Választásokat is nyugodtan a kezébe lehet adni. Rendelt időben, rendelt személyek, rendelt helyen lesznek. Az Úr akaratát elkezded szólni a választásokra, anélkül, hogy akár neveket említenél, és elkezdenél a politikába mélyebben belemerülni, ha nem érdekel.

Az *Ige hatalmát* rendeld ki felette! Rendelt ideje van, Ő dönti le a királyokat, és Ő teszi a királyokat. Az Ő jelöltje fog odakerülni, a Jézus Krisztus szent nevében. Ezt kijelented hittel. Óriási dolgokat tud elvégezni akkor az Úr az életedben.

Ő jelenti meg a mély és elrejtett dolgokat. Azt, hogy most még mindent nem látunk arról, hogy mi is történik, vagy hogyan történhetett egy dolog, azok el vannak rejtve, azokat nem fogjuk látni addig, amíg Isten majd föl nem fedi a maga idejében. Addig teljes bizalommal kell lenni iránta. Ő fogja ezeket felfedni.

Ő tudja, mi lakozik a sötétségben. Óriási a *különbség* a sötétség és a világosság között. Az egyik, hogy Ő tudja, mi lakozik a sötétségben. Pontosan *átlátja az ellenség terveit* és szándékait, és nyugodtan rábízhatod az életedet. A sötétségnek fogalma nincs arról, hogy Istennek milyen tervei vannak az életedre, csak tapogatózik. Óriási különbség.

Isten tudja, mi lakozik a sötétségben, míg Ő a *világosságban lakozik*. Ő maga a világosság. Mégis tudja az ellenség terveit. Tudja, mi lakozik ott. Átlátja, hogy mi miért történik. Ha te nem is, mert neked el vannak rejtve dolgok. Nem kell mindent tudnunk, hogy mikor, miért és hogyan megyünk át egy helyzeten. Istenre kell bízni a nehéz helyzeteket.

Nyugodtan *megbízatsz* benne. Ha megengeded, hogy Ő menjen elől, akkor biztos vezetésed van, és *biztos vezető* van. Nincs miért félnünk, és nincs miért retegnünk. Ezt tudnunk kell ebben a mai világban, ebben a mai időben, ahol rengeteg a bizonytalanság és a félelem. Megkísért minket jöttünkben, mentünkben, mondjuk a hírekben.

Nem szabad túl sok hírt hallgatni, elég naponta egyszer meghallgatni. Amikor ötödször hallgatod a híradót, akkor utána nem csoda, hogy elkezded magadon észrevenni, hogy mintha a depresszió akarna lehúzni. Nem kell naponta ötször meghallgatni a híreket, elég egyszer, vagy egy héten egyszer, ne töltsél sok időt ezzel!

Az sem biztos, hogy a híradások pontosan megállják a helyüket. Úgy mondják, mintha az igazság lenne, az igazság pedig Istennél van! Jézus megmondta. Inkább *olvasd a Bibliádat*, abból hitet merítesz, és meg tudsz állni ezekben a helyzetekben. A Jézus nevében. Ugye az igazságot mondom? Jézus nevében.

Biztat minket az Úr, hogy a *világosság* dolgai felől tudakozódjunk, és Ő annak a tudója. Ő az időzítések Istene, és tökéletes időzítéseket rendelt az életünk felett. Nekünk annyi a dolgunk, hogy a *menny akaratát szólítsuk* a földre, az életünkre minden vonatkozásban.

Ahogy tanította Jézus imádkozni a tanítványokat, hogy jöjjön el a Te országod, legyen meg a *Te akaratod*, miként a mennyben, úgy a földön! A te életedre a legegyszerűbb és *legtökéletesebb imádság*, amit elmondhatsz, ha nem látsz át mindent. Sokszor vagyunk úgy, hogy Uram, hogy vannak ezek a dolgok, és hogy történhettek, és hogyan tovább?

Egy ima, ami biztosan nagyon *gyorsan előbbre* visz, és megsemmisíti az ellenség erejét, hogy kijelented, legyen meg az Úr akarat, és *csak az Úr akarat* lehet meg az életedben, a Jézus nevében. Ámen. Erre hatalmad van. Amit itt megkötsz, amit itt elrendelsz, az el van rendelve a mennyben [szellemvilágban] is.

Az Úr örömmel fogja az Ő akaratát *érvényesíteni* az életedre. Csak a te szádnak a *hozzájárulása* kell. Úgy legyen Uram, ahogy Te rendelted nekem. Annál jobb nem létezik el számomra. Ezt rendeld el naponta! Csak az Úr akarat lehet meg az életemben! A menny akaratát kell illeszteni a földre. Az Úr így működik az életünkben. Szólni kell ezt!

Most jutottunk el arra a helyre, ahova szerettem volna. Az Úr felemelő dolgokat szól nekünk Ésaías 43. fejezetében. Közben szeretném, ha mindenki mondaná: Jó az Úr, az Ő kegyelme és irgalma örökkévaló. Halleluja! Mert ha *dicséred* Őt, akkor száll alább és alább az Ő *dicsősége*. Nagyon érdekes, ahogy az Úr mondja:

ÉSAIÁS 43,18–19.

18. Ne emlékezzetek a régiekről, és az előbbiekről ne gondolkodjatok!

Ugyanis hajlandó az ember arra, hogy amikor ilyen megpróbáltatás-sorozaton megy keresztül, akkor az ördög beviszi őt a *múltba*, hogy mit kellett volna tennem ahhoz, hogy ne így történjen. Ez az egyik. A másik, hogy *mit rontottam el*, mit tettem úgy, és jönnek a kárhoztatások, hogy ez nem történt volna meg. Az ember elkezd a múltban kóvályogni, egy olyan területen, amin már nem lehet a hitünkkel munkálkodni. Ott emészti fel az erőnket.

Legtöbbször, mivel kilátástalan helyzetekbe visz bele, ezért egyre jobban elhatalmasodik rajtunk ez a tehetetlenség érzet, a szomorúság, meg a depresszió. A múltban akarja, hogy éljük az életünket. Ezért mondja Isten azt, hogy ne emlékezzetek a régiekről. Azon már nem tudunk változtatni.

Három dolog *működik* Isten országában. A hit, remény és a szeretet. A hit, az a jelen. A most megvan nekem! Az a *jelen* pillanat, a most pillanat. A megvan nekem. Ez a hit. A remény a *jövővel* kapcsolatos. Reménykedem, hogy majd ez jobb lesz, megfordul. Majd jobbá lesznek a dolgok.

Fontos nagyon, hogy az Igéből *reménységet* vegyünk, mert a *hit* a reménylett dolgoknak a valósága. Tehát a remény nagyon fontos dolog, de a hit nélkül nem megyünk vele semmire. Van a hit, ami jelen pillanat, a remény, ami a jövőnkhez fűződik, és van a szeretet. Azt tudjátok miért a szeretet a legnagyobb? Mert az az örök. Az örökké ott van. A múlt, jelen, jövő teljesen eltér.

Isten az *örök Szeretet*. Ő mindenhol és mindig Szeretet. Bármely pillanatban. A hited is csak *szeretet által* működik. A reménylett dolgok is csak akkor jönnek valóságba, ha a szeretet fűti. Ezért a legnagyobb a szeretet. Az pedig örök. A szeretet törvényét soha nem szabad megsérteni az életünkben.

Ha megtennénk, akkor ki kell *igazítani* magunkat, mert addig nem tudjuk az útvonalat kiegyenesíteni. Hiába mutatja a GPS, hogy erre kellene menni, ha mi nem szeretetben járunk, nem tudunk ott menni. A keskeny ösvény, az a *Szeretet ösvénye*, az kötelező. Ezért mondja az Úr, hogy hagyjuk a múltat, mert nem tudunk benne előre lépni.

ÉSAIÁS 43,18–19.

19. Ímé, újat cselekszem; most készül, avagy nem tudjátok még? Igen, a pusztában utat szerzek, és a kietlenben folyóvizet.

A régiekről ne emlékezzetek. Meg kell *fegyelmelnünk a gondolatainkat*, hogy hol járnak, sokszor. Régieken járnak a gondolataink? Azt mondja az Úr, hogy ne emlékezzél róla! Oda ne engedd a gondolataidat! Az előbbiekről ne gondolkodjatok, mert terméketlen, nincs gyümölcse, nem tud teremni az életünkben. Egy *zsákutca* az ördögnek. Helyette azt mondja, ímé, újat cselekszem. Azt mondja az Úr, volt, ami volt eddig, ezt zárd le, és figyelj ide, most nézd meg, mi lesz!

19. Ímé, újat cselekszem; most készül, avagy nem tudjátok még? Igen, a pusztában utat szerzek, és a kietlenben folyóvizet.

Ez reménységet ébreszt benned azonnal, ahogy olvasod. *Újakat cselekszem*. Ha az Úr készít valamit, abban biztos lehetsz, hogy az jó. Ezeknek *jó dolgoknak* kell lenniük! Először Isten szívében készül el, és utána közli veled. Most készül, mondja. Nem tudjátok még? Bizony sokan vannak így a keresztények, hogy fogalmuk nincs, hogy mit készített nekik az Úr, mi lenne az Úr szíve szándéka az életébe.

Ezen az Igén, ha meditálunk, közelebb fogunk kerülni az Úr dolgaihoz. Azt mondja az Úr, hogy most készítem ezeket. Ezeket közlöm, és megvannak neked ezek, ezek az új dolgok, amiket eddig nem láttál. Ezért izgalmas a keresztény élet, mert van az Úrral egy *együtt járás*, és az Úr mindig hoz elő új dolgokat.

Nem mondhatjuk, hogy a Szent Szellemet teljesen megismertük. Minden pillanatban képes valami *újat előhozni*, amit addig nem tudtunk a birodalomból. Ezért izgalmas a Vele való járás. Egy öröm nélküli, befásult kereszténynél nincs szörnyűbb a világon, mondom nektek. Annak fogalma nincs arról, hogy Isten hogy munkálkodik az életében. Azt mondja, újat készít.

19. Ímé, újat cselekszem; most készül, avagy nem tudjátok még? Igen, a pusztában utat szerzek, és a kietlenben folyóvizet.

Ez azt jelenti, hogy azon a helyen, ahol még nincs út, az úttalan helyeken, ahol nem látod a kiutat, fogalmad nincs, hogy lesz holnap, miként lesz. Azt mondja az Úr, hogy én ott utat szereztem, a pusztában. Utat szereztem, hogy te járhasz azon, és *Ő megy elől*. Én megyek előtted, mondja, és utat szerzek, és ha engem nem tévesztesz szem elől – mondja az Úr –, akkor az úton végig tudsz menni.

Ha a múltban tekeregsz, akkor bárhol eltévedhetsz. De rám tekints! Utat szereztem, a kietlenben folyóvizeket, hogy választott népemnek inni adjak. Tudja az Úr, hogy mi szomjúhozunk nélküle. A világban mindenfelé bolyonghatunk, és azt hisszük, hogy az a dolog megelégit minket, de ha oda eljutottunk, akkor észrevesszük, hogy ugyanolyan szomjasak vagyunk, mint előtte. *Őt szomjúhozzuk* lépten-nyomon, mindenhol!

Csak Ő tud *megelégiteni* minket ezekkel az élő vizekkel. Az örök életnek a vizével, ami a trónteremből ered. Ezek élő vizek! Életet adnak! Gyarapodást adnak! Isten akaratát adják! Ezeket szerzi nekünk az Úr a pusztában, a kietlenben. Utakat és folyóvizeket, hogy a választott népemnek inni adjon.

Hogyan jönnek ezek elő az életünkre? Ez a kérdés, mert az Úr szívét most hallottuk. Ki akar hozni minket a múltból, és azt mondja, hogy újak jönnek. Figyelj ezekre! Ezeken az új utakon járj, én vezetlek! Hogyan tudjuk ezt ráhelyezni az életünkre, hogy az Úr akarata beteljesedjen az életünkben? Ez miként megy?

Ebben kell *időznie* egy kereszténynek, aki úgy látja, hogy a helyzete reménytelen, mert Istennél *nincsenek reménytelen* helyzetek. Nincsenek reménytelen sorsok. Nincs gyógyíthatatlan betegség. Nincs. Nála minden lehetséges. Új korszakhoz érkezik az életünk. Megnézzük, hogy hol van az egyik terület, ahol legtöbbször meglop minket az ellenség, hogy ne tudjunk arra az útra rámenni.

Máté evangéliumba menjünk, ahol Jézus elhívja a tanítványai közül az első kettőt. Közben mondjuk: Jó az Úr, az Ő kegyelme örökkévaló! Jó az Úr, az Ő kegyelme örökkévaló! Jó az Úr, az Ő kegyelme örökkévaló!

Ezen érdemes meditálni, mert valóban az Úr jóságából van az életünk, és az Ő kegyelme és az Ő irgalma örökkévaló. Neked megkegyelmezett, és kegyelmet adott, hogy uralkodhass az életben. Ezt kijelented, ez egy öntözés az életed felett. Ámen. Ez megvan nekünk. Jézus elhívja a tanítványait.

MÁTÉ 4,18–20.

18. Mikor pedig a galileai tenger mellett járt Jézus, látta két testvért, Simont, akit Péternek neveznek, és Andrást, az ő testvérét, amint a tengerbe hálót vetnek vala; mert halászok voltak.

A kép, amit látunk, hogy Jézus arra megy és látja ezt a drága testvérpárt halászni, bedobták éppen a hálót a vízbe. Váratlanul Jézus hozzájuk szól. Folyik az életük, végzik azt, amit addig. Halásznak, bedobták a hálót.

19. És monda nékik: Kövessetek engem, és én emberek halászaivá teszlek benneteket.

Anélkül, hogy tudták volna, hogy ki az, aki szól hozzájuk, valaki hívja őket, hogy gyertek, *kövessetek* engem! Valami új készül. Élték az addigi életüket, a megszokott életüket, és Jézus ezzel az üzenettel fordul feléjük, hogy valami *újat cselekszem*, új készül, gyertek és engem kövessetek! Ugyan halászok lesztek, de *emberek halászaivá* teszlek benneteket.

Szerintetek mennyit értettek meg ebből a tanítványok? Mit jelent az, hogy emberek halászni? Vigyük-e a hálóinkat, vagy hagyjuk ott a hálóinkat? Mit csináljunk? Halászok leszünk, de mit fogunk fogni? Mit értettek meg ebből a tanítványok szerintetek? Valamit a Szellem által fogtak belőle, mert így írja:

20. Azok pedig azonnal otthagynak a hálót, követték Őt.

A kép, ami előttem van, hogy szinte kiesett a kezükből, amit ott fogtak. A hálóikat épp a vízbe engedték be. *Elengedtek mindent.* Amikor az Úrnak ezt a hívó szavát hallod, valami újat készít az életedre, és azt mondja, hogy imé, újakat cselekszem, most készül.

Amikor ezt halljuk, és érezzük a Szellemnek ezt a mozgását, hogy nem az az útirány, amibe eddig mentünk. Valami új jön, és *be akar vinni* abba az újba. Oda nem tudunk bemenni a szakadozott, öreg hálóinkkal, amivel eddig dolgoztunk. Nem fog menni. Azonnal eldobták a hálóikat, otthagyták. Otthagytak mindent.

A halászok az egész addigi életüket *feladták*, és követték azt, aki szólt nekik. Azért tudták ezt így megfogni, mert Jézusnak az az *örök élet szava* volt, az a *szeretet* benne volt, ahogy hívta őket. Az a *bizalom*, amit az Ő szavai gerjesztenek, az Ige gerjeszt a szívünkön.

Hogy tudták ezek a tanítványok ezt így megtenni? Sokszor gondolkodom rajta. Mit jelent az, hogy embereket fogok halászni ezután? Egy kérdésük nem volt. Semmi. És letették a hálóikat. Ez a fajta *hozzáállás* kell ahhoz, hogy be tudjunk menni az *új dolgokba*.

Ez az egyik terület, ahol az emberek ragaszkodnak a kis régi rongyoshoz, ami volt, amit megszoktak, amiben, úgy gondolják, ott van a biztonságuk. Nem merik azt elengedni, és nem tudnak bemenni az újba. Ez az egyik hely, amire figyelniük kell, hogy ne essünk bele ebbe a hibába. El kell tudni engedni, ha az Úr újakat készít.

Csak úgy tudunk oda bemenni, ha azt, ami addig volt, *elengedjük*, mert mostantól nem így lesz. Újakat készítetek, új utak ezek, és oda máshogy kell. Más hálókat kaptak az Úrtól, Szent Szellem hálókat kaptak. Szent Szellem hálókkal fogták be a halakat az emberek halászaí. Másfajta háló kell hozzá.

Drága Jézus adjon nekünk világosságot! Mindenkinek a saját helyzetére kell ezt ráilleszteni, hogy mit jelent a régi hálókat eldobni, mert különben nem tudunk bemenni az újba. Dicsőség Istennek!

A terméketlen, meddő korszakokat az életünkben csak az Úr tudja lezárni, hogy szól, és mi azt meghalljuk. Azt mondja, újakat cselekszem. És lesz azután, mondja az Úr, és mindig mondja. Szól az Ő szavával, hogy ez lesz ezután, és ha te azt követed, akkor neked is lesz olyan pillanat, amikor azt tudod mondani: *és meglett!* Tudod mondani.

Meg fogod látni, ha *kitartasz*, és azt fogod tudni mondani: és meglett. Történt azután, megtörtént. Megszületett az a gyermek. Meglett az a dolog, amiben hittem. Isten nem csalatkoztatja meg az embert. Nem hagyja, hogy csalódjunk, ha kitartunk, és az Ő szaván állunk. Akkor azok a dolgok meglesznek, és abban a pillanatban, hogy látod, mondhatod, hogy lőn azután. Meglett. Az megvan nekem. Ez egy folyamat.

Az Úr szól, a *hitemet kifeszítem*, még nem látom, de tudom, hogy megvan itt belül, ahogy Anna, többé nem volt szomorú az ő ábrázata. Kijött a templomból, és többé nem sírt, nem könnyezett, nem volt szomorú az ő ábrázata. Ez a *szívben* kell, hogy először elvégeztessen. Aztán látta meg a gyermekét. Lőn azután. Meglett. Dicsőség Istennek!

Elősarjasztom, mondja az Úr ebben az részben, ahol olvastunk, hogy *emberek halászaivá* teszlek benneteket. A szó az eredetiben ezt a tartalmat hordozza: elősarjasztom azt, hogy ti emberek halászaivá lesztek. Elő fog jönni a hitetek munkája által. Meg fogjátok látni, hogy mint egy mag nő ki a földből, elősarjasztom ezt nektek – mondja az Úr.

Én cselekszem, és ez fog növekedni, a szemetek előtt fog felnővekedni, és ti meglátjátok azt, mert én elősarjasztom. Valami gyönyörű, ahogy az Úr *elősarjasztja* a dolgokat az életünkben! Nem mindig egyik szempillantásról a másikra látunk meg óriási változásokat. De az Úr sarjasztja, elősarjasztom azt – mondja. Elősarjasztom azt!

Egy másik nagy hiba, ahova eshetünk, egy nagy-nagy elnyelő gödre az ellenségnek, ahova be szeretne nyelni minket, hogy ne jussunk el oda, ahova igyekszünk, amikor elkezdünk elégedetlenkedni. Míg elindultunk, mert az Úr megígérte, hogy emberek halászaivá tesz minket, és eldobtuk a régi hálóinkat, de még nem vagyunk ott, hogy látnánk, hogy ez hogy működik, meg hogyan lesz.

Közben elkezdünk elégedetlenkedni és zúgolódni, és Istennek a segítő szándékát szem elől vesztve a helyzetekben zúgolódni. Erre egy rövid példa a 4Mózes. Rengetegszer esett bele ebbe Istennek az ószövetségi népe.

Addig, hogy Istennek a szent haragja felgyúlt ellenük, és a tűz elkezdte emészteni a táborukat. Istennek a haragja, emésztő tűzként megjelent, felgerjedt a haragja az Úrnak, hogy meddig kell még hallgatnom ennek a népnek ezt a fajta engedetlenségét és mocskolódását?

Mikor kihoztam őket onnan, és megígértem, hogy beviszem őket, és mannát adtam nekik minden nap, természetfeletti módon tápláltam őket. Nem volt köztük egy éhező sem. Nem volt köztük egy beteg sem. Mégis zúgolódtak.

Zúgolódtak, mert nem az Úrra tekintettek, az Úrnak az ígéreteit szem elől vesztették útközben. Ez egy nagyon könnyű csábítása az ellenségnek, hogy *szem elől veszítsük* az Ő ígéreteit útközben, amíg nem vagyunk ott, ahova igyekszünk. Elkezdünk zúgolódni.

Ez a példa a 4Mózes 11-ben van, és nagyon nagy tanulsága a történetnek, hogy így nem szabad járnunk. Nem szabad! Egyszerűen arra kell figyelni, hogy ebbe a hibába ugyanolyan könnyen beleeshetünk, mint ők.

Annyival vagyunk előrébb, hogy bennünk az élő Isten Szelleme van. Nem csak *kívül* vezet felhőoszlop formájában és tűzoszlop formájában, hanem *itt bent* van Ő nekünk. *Meghallhatjuk*, és ha megtanuljuk a vezetését, akkor kimenekedünk ezekből az útvesztőkből.

4MÓZES 11,1–6.

1. És lőn, hogy panaszkodék a nép az Úr hallására, hogy rosszul van dolga. És meghallá az Úr, és haragra gerjede, és felgyullada ellenük az Úrnak tüze és megemészté a tábornak szélét.

Miközben az Úr a karjaiban hordozta őket, ők *panaszkodtak*, hogy ilyen rossz a dolgunk. Bezzeg, ha... Ez folyt a gondolataikban. Elkezdte emészteni a tűz a táborukat, azért kaptak ők egy-két jelet az Úrtól, hogy összeszedjék magukat, hogy valami nem stimmel. Nagyon gyorsan kaptak jeleket. Ez is egy kegyelem, amikor az Úr *jelzi*, hogy valami nincs rendben, hogy észrevedd azt, hogy rossz irányba haladsz. A bölcs észreveszi és kiigazítja magát.

2. Kiálta azért a nép Mózeshez, és könyörgötte Mózes az Úrnak, és megszűnék a tűz.

3. És nevezé azt a helyet Taberának; mert felgyulladt ellenük az Úrnak tüze.

4. De a gyülevész nép, amely köztük volt, kívánságba esék, és Izrael fiai is újra siránkozni kezdének, és mondának: Kicsoda ad nekünk húst ennünk?

Ez egy jó jelző. Remélem, ránk az Úr nem fogja használni ezt soha. Mi vagyunk a szent gyülekezete, összegyülekezünk, de nem vagyunk gyülevész nép. Ez az egyik útvesztő, amikor valakit a kívánság csábít.

Unjuk már ezt a mannát nagyon! Lássuk csak, ki az, aki nagyobb a mi Istenünknél, és nem ezt a mannát, hanem valami jó kis húst fog adni nekünk! Nézzétek, mivel nem kapták azt, amit kívántak, a kívánság vonogatta őket. Pedig a mannában benne volt minden, amire szükségük volt, mennyei kenyér volt.

Hálával vehették volna, és mehettek volna tovább az úton. Helyette elkezdte őket a kívánság csábítgatni: Ó, de jó lenne egy kis húst enni! Ó, de jó lenne ez! Ó, de jó lenne az! Pedig Isten *gondot viselt* róluk.

Abban a helyzetben, ha nekik kellett volna hús, Isten leadta volna az égből azt is, de tudta, hogy ez elegendő. És elkezdtek visszaemlékezni: – Ott, ahol voltunk, ott jobb volt! – Rabszolgaságban voltak.

4MÓZES 11,1–6.

5. Visszaemlékezünk a halakra, amelyeket ettünk Egyiptomban ingyen, az uborkákra és dinnyékre, a párhagymákra, vereshagymákra és a foghagymákra.

Rabszolgaságban voltak, de azt mondták, hogy ott ingyen ettünk. Látjátok, hogy milyen ravasz az ördög, ezeket a *múltbeli ígákat* használja. Onnan akartak kijönni, ők kiáltottak Istenhez, de azt hitette el velük az ördög, hogy ott jobb soruk volt, ahonnan kihozta már őket Isten, és úton voltak az ígéret földje felé.

Közben azt láttatja velük az az erő, ami a gondolataikra ráült, hogy milyen jó sorunk volt ott Egyiptomban, a rabszolgaság földjén, hogy ott ingyen ettünk. Ingyen ettünk halakat, uborkákat, dinnyéket és hagymákat ettünk. Most képzelj el, hogy ezt *siránkozza* a nép! Hogy esik ez Istennek? Hogy eshetett ez Istennek?

6. Most pedig a mi lelkünk eleped, mindennek híjával lévén; szemünk előtt nincs egyéb, mint manna.

Ahelyett, hogy Istenre figyeltek volna. Nos, ez az a hiba, ez az a *tévíút*, amiből nagyon gyorsan ki kell jönni, ha esetleg ide bevonzott volna minket a téves gondolkodás, és arra tekintünk, hogy mi nincs, miközben úton vagyunk, hogy emberek halászaivá legyünk.

Mondta az Úr: – Én megcselekszem, oda beviszlek, lesznek új hálódí, halakat fogsz fogni, embereknek halászaivá leszel, és a te jövőd a kezemben van, és én munkálom, én beteljesítem. Miközben elkezdünk a múltban kóborolni, hogy mennyivel jobb volt akkor, ahonnan kijöttünk. Azt írja, hogy a szemünk előtt nincs egyéb, mint manna.

Mit látunk a szemeinkkel? *Látjuk-e* az Úrnak azt a dicsőségét, amit készített nekünk, azokat az új dolgokat, ahova be akar vinni? Mi van a szemünk előtt? Mit engedünk meg? Mit látunk a szemünk előtt? Amit *látunk*, azokat a dolgokat *forгатjuk* a fejünkben.

Amivel időzünk, és amire koncentrálnak, és amire rátesszük a figyelmünket azok a dolgok fognak megvalósulni az életünkben. Mit engedünk meg, hogy a szemünk előtt legyen? Ez eldönt mindent. Mint ahogy nekik is, visszakíváncsoztak az uborkákhoz meg a pórhagymákhoz. Soha ilyen ne történjen velünk! Soha!

Bemegyünk oda, amit az Úr nekünk rendelt, és útközben, amíg nehézségek vannak, addig az *Úrra tekintünk* egyedül. Az Úrra, aki nekünk elkészítette azt az utat. Ha nem vesszük le a szemünket az Úrról, és nem nézzük, hogy milyen jó volt régen, meg mit ettünk akkor, meg akkor mink volt, és most mink nincs, akkor az Úrra tekintve oda *be fogunk menni*. Abba, amit Ő készített nekünk, a tökéletesbe és a teljesbe.

Máté evangéliumban egy ígérés, ami szintén nagyon tanulságos lesz, hogy bejussunk az új dolgokba. Ez a híres rész, ahol Péter vízen jár. Régen nem mondtuk, hogy jó az Úr! Az Ő kegyelme örökkévaló! Miközben ezt mondogatod, a szíved mindig ráébred erre. Nagyon fontos mondani ezt magunknak: *Jó az Úr, az Ő kegyelme örökkévaló. Bizony, és közben az Ő dicsősége alászáll.*

MÁTÉ 14,25–30.

25. Az éjszaka negyedik részében pedig hozzájuk méne Jézus, a tengeren járván.

Már a kép is elsöre ijesztő, ha magunkat képzelnénk oda a csónakba, és jön valaki a vízen, és még nem látjuk, hogy Jézus az. Ők is azt hitték, hogy kísértetet látnak. Aztán látták a tanítványok, hogy Ő az, Jézus, aki a tengeren jár, és még így is megrémültek.

26. És mikor látták a tanítványok, hogy Ő a tengeren jár, megrémültek, mondván: Ez kísértet; és a félelem miatt kiáltozának.

27. De Jézus azonnal szóla hozzájuk, mondván: Bízhatok; én vagyok, ne féljete!

28. Péter pedig felelvén néki, monda: Uram, ha Te vagy, parancsolj, hogy hozzád mehessek a vizeken.

Vagyis Péter azt mondta, hogy én most hiszem is meg nem is, hogy Te vagy az. Jelt akarok látni! Azt akarom, hogy parancsolj nekem, hogy most én ezt a vizet ugyanúgy megláboljam, ahogy Te jársz a vizeken!

Jézusnak nem volt sok választása, hogy mit mondjon, mondta volna, hogy Péter, maradj a csónakban, mert jobban jársz. Hidd el, hogy én vagyok! Ezt mondhatta volna, vagy teljesítette a kérését. Azt mondta: – Jól van, Péter, akarsz a vízen járni, akkor gyere! Ez történik.

29. Ő pedig monda: Jövel! És Péter kiszállván a hajóból, jár vala a vizeken, hogy Jézushoz menjen.

Az, hogy jár, azt jelenti, hogy legalább öt vagy tíz lépést megtett. Ha az ember jár, akkor azért egy pár lépésnek meg kell lennie. Tehát öt vagy tíz lépést biztos járt a vizeken, így ez a kívánsága teljesült. Vagyis minden úgy van, ahogy Jézus mondta.

Jézus szavaira kelt ki a csónakból teljes hittel, akkor ez csak a Jézus lesz. Bizonyosságot kapott, mert jár a vizeken. Minden stimmel, azt mondja Jézus, hogy újakat készítetek, gyere! – és Péter jár a vízen. Ez egy új dolog az életünkben, ha ilyen történik? Teljesen. Addig Péter nem járt a vízen. Mi történik most ezután?

30. De látva a nagy szelet, megrémüle; és amikor kezd vala merülni, kiálta, mondván: Uram, ments meg engem!

Azt szeretném megkérdezni tőletek, hogyan lehet látni a szelet? A szelet lehet látni? Nem lehet. Péter egy hibába esett. A szélnek a kihatásait látta. Halászemerként volt már ilyen helyen: nagy szél van, hullámokat ver a szél, morajlik a tenger, billeg a hajó, stb.

Ilyen életveszélyes helyzetben biztos, hogy volt már Péter többször is, ugyanis a tengeren élte az életét, a Galilea tengerén. Tudta, hogy milyen hatással van a szél, most is látta ezt. Látta a hullámokat, hallotta, hogy morajlik a tenger. Vagyis nem a szelet látta, hanem annak a kihatásait.

Egy óriási különbség volt itt, most Jézus állt előtte. Jézusnak a közelségében ezeket könnyedséggel meglábolhatta volna, ha *nem veszi szem elől* Jézust, aki mondta neki, hogy jövel. Megint megfogtunk egy hibát, hogy miért nem jutunk be a végcélba.

Mikor levesszük a szemünket Jézusról, aki mondta nekünk, hogy ez az út, gyere, kövess engem! Én veled leszek, megsegítelek. Amíg *Jézuson tartod a szemed*, addig tudsz a vízen

járni. Péter is ott járt a vízen. Amint elkezdte a szeleket szemlélgetni, hogy ekkora szél van, és én tudok a vízen járni, abban a pillanatban megfogta őt az ellenség.

Akármeekkora hullámok vannak, ha Jézus azt mondta, hogy menj, akkor azon én végig tudok lábalni. Így gondoljátok? Mert járt is rajta Péter. Kiszállt a hajóból és járt a vizeken, mindaddig, amíg nem tekintett a szelekre.

Vagyis nem szabad a megtevesztő körülményekre nézni! Jézusra – aki mondta neked –, Őreá kell figyelni, és akkor be tudsz menni arra az új helyre. Azt mondta: – Ímé, újakat cselekszem. Azt tartsd szem előtt, és akkor bemész oda, a Jézus nevében!

Drága szent Úr Jézusunk, meddig kell várnom az ígéreteidnek a megnyilvánulására? Sokat mondjuk ezt. Uram, elhangzottak az ígéreteid, én tudom, hogy hallottam tőled, mikor fogom meglátni ezeket, meddig kell várnom, meddig kell kitartanom, mikor jönnek ezek? Megint olyan vizekre érkeztünk, amin nem szabad sokat időznünk, mert kapsz válaszokat majd, de az nem az Úrtól lesz, és eltereli a figyelmedet.

Pál Timótheusnak ír, a fiatal szolgálonak, akinek átadja a stafétabotot, hogy menjen és szolgáljon most már ő, mert Pálnak megjelentetett, hogy hamarosan leteszi az ő földi sátorát, és ez így is lett. Pál utolsó levele ez.

1TIMÓTHEUS 1,18.

18. Ezt a parancsolatot adom néked, fiam, Timótheus, a rólad szóló korábbi próféciák alapján, hogy azokkal felfegyverkezve harcold meg a szép harcot,

Vagyis itt is elhangzottak Isten szavai az ő életét tekintve. Szóltak próféciák, hogy ez az Úr akarata, ide fogsz bemenni, Timótheus, ez lesz a részed, ez történik majd az életedben Isten dicsőségére. Ímé az elhívásod, ez lesz a részed. Ezek elhangzottak.

Vagyis igenis lesznek dolgok útközben, amikor elhangzik Isten akarata, elhangzik az Ő felkenetése, elhangzik, hogy hova kell bemenned, mit készített neked Isten, és jön az ellenség, jönnek a nehézségek, jön az *akadályoztatás* és a késleltetések, és az ellenségnek a mindenféle kísértése. Nem akarja, hogy oda bemenj, ez nyilvánvaló.

Azt mondja Pál, hogy készülj fel erre a harcra és harcold meg ezt a szép harcot! Hogyan? Azokkal a próféciákkal, amik elhangzottak rólad. Vagyis Istennek a szavát ragadd meg, amit hozzád szól, és azzal harcoljál! Isten *Igéje fölött* nincs más, az van legfelül, az van a legmagasabban.

Isten Igéje, amit Isten a szájából szólt, az élő Ige, afölött nincs más. Azzal kell harcolnod! Úgy lesz neked, *ahogy meg van írva*. Minden mást megtiltok! Legyen meg az Úr akarata az életedben! És *szóld* azt az Igét, amit neked adott arra a helyzetre! Ezzel kellett Timótheusnak is harcolni, Isten Igéjével.

Lebecsüljük sokszor Isten Igéjét, hogy igen, meg van írva, de nem így van neked. Nem harcolsz, elengeded! Isten tőlünk a *hitnek a szép harcát* várja. Harcoljunk azzal, amit nekünk adott: az Igéssel, a Rhémákkal! Tartsd meg a *hitet* és a *jó lelkiismeretet*! Jó lelkiismeret nélkül nem fog menni! Ha belül kárhoztatás van, akkor nem megy a hitharc.

Tisztaságnak kell lenni, jó lelkiismeretnek! Az Úr megfizette ezért az árat, és harcoljál, akkor meglesz neked! Be fogsz tudni menni oda, amit mondott neked. Be fogsz tudni menni a jó egészségbe, a gyarapodásba, a békességbe, a családot békességébe, a családot üdvösségébe. Bármiért is harcolsz, az Igével fogod tudni azt megharcolni.

A *menny akaratának illesztése* a földre a hit szavával, a prófétálásokkal, Isten Igéjének a *kimondásával*, megvallásával történik. Az Ige testté lett, lakozék közöttünk! Látjátok, hogy így ment ez Jézus Krisztus idejében is? Ha Jézusnak szólnia kellett azt, ami róla megíratott ahhoz, hogy beteljesedjenek, akkor miért gondoljuk, hogy nekünk nem kéne?

Miért gondoljuk, hogy nálunk másképp menne? Nem fog! Isten Igéjének a szólása nélkül, prófétálása nélkül nem fog menni előbbre az életünk, akármilyen jókat készített nekünk Isten. Ámen. Ésaías könyvében, 61. fejezetében Jézus Krisztusról a leggyönyörűbb prófécia, ami elhangzik. Több prófécia van.

ÉSAIÁS 61,1.

1. Az Úr Isten Szellem van énrajtam azért, mert fölkent engem az Úr, hogy a szegényeknek örömhírt mondjak; elküldött, hogy meggyógyítsam a megtört szívűeket, hogy a foglyoknak szabadulást hirdessek, és a megkötözötteknek megoldást;

Ezáltal munkálkodta a királyságát Isten. Figyelitek, hogy egyes szám első személyben mondja a próféta, mintha Jézus maga szólna le a mennyből, hogy ez az én Igém, ezt rólam írják, ez az enyém, ez az én szolgálatom. Az Úrnak Szellemé által fogom betölteni, ez az Úr által van, és ez az *Úr küldetése* számomra a földön.

Ez hatszáz évvel az Ige születése előtt van. Eltelik ez a *hatszáz esztendő*, Jézus megszületik, az Ige testté lesz, és Jézusnak be kell mennie Názáretbe. A templomban ezt a tekercset adják neki. Amíg ezt az igazságot ki nem hirdeti magáról, addig egyetlenegy csodát sem tesz. Egyetlenegy csoda sem történik addig az életében.

Szóról szóra fel kellett olvasnia Ésaías prófétától azt, ami róla megmondatott. Miért? Akkor került a *menny akaratának az illesztése* az Ő életére itt a földön, és el kellett hangoznia a szájából. El kellett hangoznia Isten Igéjének a *szájából*, ahhoz, hogy Isten be tudja tölteni Isten Fiát? Ez azt mutatja, hogy ez egy alapelv. Ezt mutatja, hogy így működik.

Isten, amit rólad szól, azt neked ki kell hirdetned! Azt ki kell hirdetned! Én fiam vagy te, én ma szültelek. Mi történik ott a Zsoltárok 2-ben? Itt a földön ki kell hirdetni Isten Igéjét, mert a *mennyben* alapot vett. A *földön* pedig akkor vesz alapot, amikor *kihirdeted* a szent hiteddel. Jézus Krisztusnál is így teljesedik be.

Bemegy a templomba szombat napon, Názáretben – ahol felnövekedett –, és szóról szóra felolvassa ebből a tekercsből, ami róla meg van írva. Az Úrnak Szellemé van énrajtam. Most az Ő szájából hallhatja ott mindenki, ami megíratott. A menny akarata, illesztése történik a földre. Ez Isten Fia. Ennek be kell teljesednie, ennek így kell lennie!

El kell *hangozzon* itt a földön Isten Fiának a szájából! Miért gondoljuk, hogy a mi életünkre ez nem igaz? Ez egy alaptörvénye Istennek, működési alapelv és Jézus ezt kijelenti magáról. „Az Úrnak Szellemé van énrajtam, mivelhogy felkent engem és mostantól csodákat fogtok látni”. Jézus ezt kihirdette magáról. „Felkent engem, hogy a szegényeknek az Evangéliumot hirdessek, elküldött, hogy a töredelmes szívűeket meggyógyítsam”.

Hányunknak kellenek ezek a *gyönyörűséges munkái* Jézusnak? A töredelmes szívek gyógyulást nyerjenek, Ő tudja csak elvégezni. „Hogy a töredelmes szívűeket meggyógyítsam, a foglyoknak szabadulást hirdessek és a vakok szemeinek megnyílását, hogy szabadon bocsássam a lesújtottakat”.

Szóról szóra ebből a tekercsből felolvassa, *kihirdeti*. „Hogy hirdessem az Úr kegyelmének esztendejét”. Ezután behajítja a tekercset és kijelenti: – Ma *teljesedett be* ez az Írás a ti hallásokra. Vagyis addig hiába Ő volt Isten Fia, hiába ugyanaz a szent vér keringett az ereiben, hiába volt ugyanolyan engedelmességben az Atyához, mint előtte. Amíg ezt ki nem hirdette magáról, addig ez nem volt *megpecsételve*.

Amint ezt Ő megtette, abban a pillanatban mondhatta: – Most pedig beteljesedett, most már fogtok csodákat látni. Most már fogtok ebben járni, most már meglátjátok az angyalokat leszállni az ember fiára az égből és vissza és oda és fel. Fogjátok *látni* azokat, amiket sok próféta kívánt látni, de nem látta. Mert ti vagytok azok, akiknek a füle hallására ez beteljesedett.

Ez így működik ez egy szellemi törvény. A drága Jézus szent nevében soha ne felejtsük el, hogy Isten jobban vágyja, kívánja látni mindezeket az áldásokat az életünkben, mint mi saját magunk. Soha ne felejtsük el!

Miért nem látjuk? Mert nem vagyunk *partnerek* ebben. Helyette azokra tekintünk, amik a múltban voltak. Milyen jó volt ott az uborkákat enni, meg milyen jó volt ott lenni, meg az Isten már elfelejtkezett rólam, meg már ezek a dolgok, ezek a helyzetek soha nem fognak megváltozni – és elkezdünk a reménytelenségbe bemenni.

Helyette az *Igét prófétálnánk* az életünkre szorgalommal, hogy az beteljesedhessen, hogy a menny akarata egyre erővel teljesebben közeledhessen ahhoz, ami most jelenleg látható az életedben, mert hatalmat vesz felette. Hatalmat vesz az Ige az életed felett.

Záró Ige, és ezzel felfegyverkezve fogunk menni a hitharcainkra. Mindenkinek megvan az, amit meg kell harcolnia. Nehogy azt higgyétek, hogy a prédikátor, aki itt áll, annak kevesebb van. Nem azért prédikálok nektek, mert én már annyival előbb lennék, vagy, mert mindent tudok. Nem, hanem azért, mert gyakorlom, azért mondom nektek.

Mert gyakorlom, és az *Ige működik*. Az Ige még soha senkit nem csalt meg és nem is fog. Az Ige hűséges és így működik, én csak átadom nektek, hogy hogyan megyek előre. Jézusé minden dicsőség! Az Ige fölött nincs semmi más dicsőség Istennek. Záró Igénk a 13. fejezetből lesz a Zsidókhoz írt levélben, közben mondjuk el, hogy jó az Úr, az Ő kegyelme és irgalma örökkévaló! Kezdjük *Őt dicsérni*, dicsérjük és magasztaljuk!

Ha ezt tesszük, mozdul a Szellem, érzékelhetően *mozdul* a Szellem. A drága Szent Szellem nagyon szereti a *dicséreteinket fölvenni* az Atya trónja elé. Mi ott vagyunk az Atya trónja előtt? Nem, mi itt ülünk, de a szellemünkben ott lakozik a Szent Szellem, és a Szent Szellem az a szolgálat, aki *fönt* az Atya trónja előtt és *itt* a földön is van.

Ahogy elkezded dicsérni az Urat, viszi föl a dicséreteket, a szent áldozatokat a trón elé. Ezért változik meg a légkör abban a pillanatban, ahogy a szánkra vesszük az Úr dicséretét. Azért mondja, hogy a *dicséreteink között lakozik* az Úr. Nagyon fontos, hogy ne a keserűségeket sorold, ne a nehézséget lásd, hanem kezd el dicsérni a szent vért, kezd el dicsérni az Urat!

Megváltozik az életednek az atmoszférája, olyan leszel, mint a megöntözött kert, pedig száraz esztendőben vagy – ahogy írja a zsoltáros –, száraz esztendőben vagy, de gyümölcsöző leszel, mert a te gyökereid mélyen bent vannak ott az életnek a vizénél.

Zsidókhoz írt levél 13. fejezet. Az Úr jóságát dicsérjük, magasztaljuk, és közben elolvassuk. Ezt az alapelveket, amiről ma szóltam, a Zsidó levél is hozza, és ha itt meglátjuk, még bátrabbak leszünk.

ZSIDÓ 13,5–6.

5. Fösvénység nélkül való legyen a magatok viselete; elégedjetek meg azzal, amitek van, mert Ő mondotta: Nem hagylak el, sem el nem távozom tőled;

6. Úgyhogy bizvást mondjuk: Az Úr az én segítségem, nem félek; ember mit árthat nékem?

Nem hagylak el, sem el nem távozom tőled. Milyen jó ezt olvasni! Ez egy igazság, amire jó figyelni a nehéz helyzetekben. Úgyhogy bizvást mondjuk – és megismétli ezt a Szentírásban, hogy bizvást mondjuk, mivel Ő mondta, ezért bátran mondhatjuk.

Mivel Ő mondta, ezért teljes *meggyőződéssel* mondhatjuk. Mivel Ő mondta, ezért ez az igazság, ezért ez ott lehet az ajkaimon. Mivel Ő mondta, ezért ez nekem az igazság és teljes meggyőződésem, hogy ez így van. Ezért megismétli, kijelenti, hogy az Úr az én segítségem.

Miért merem ezt állítani? Mert Ő mondta, mert meg van itt írva, Ő mondta. Az Úr az én segítségem, nem félek; ember mit árthat nékem? Vagyis Isten azt akarja, hogy *ne emberekre tekintsünk*, ez az egyik igazság a versből, de van, ami még előlötti igazság, ami minden területre kiterjed az életünkben.

Ki kellene emelned az 5-ös versből: „mert Ő mondta”. Keresd meg, *mit mondott* az életedre az Igéből! Bármelyik ígéretet kiválaszthatod aszerint, hogy gyógyulásra van szükséged, gyarapodásra, békességre, egységre. Amit Ő mondott, azt oda tedd ki, mert Ő mondta és írd oda be magadnak! Ő mondta, ezért mi ezt bátran mondhatjuk. Ez egy *alapelv*!

Az, hogy Ő mondta, az az *Ő akaratát* kinyilvánítja. Hogy fogod meglátni itt a földön? Úgy, hogyha te azt bátran és bizvást mondd, kijelented, megvallod, kihirdeted, elrendeled, szólod, minden látható körülmény ellenére kirendeled azt az igazságot.

Annak úgy kell lennie, *sehogy máshogy* nem lehet! Meg van tiltva minden más tévelygés, tévút, mellékvágány, harag, felgerjedés, gyűlölködés, viszálykodás! Minden meg van tiltva, mert csak az lehet, amit Ő mondott!

Azt írta, hogy a szentek szeretetben és egységben járjanak! Ez most csak egy példa, amit szoktam imádkozni, de az is lehet, hogy kiesik az a szög... Ha érzed, hogy az ellenség bevert egy szöveget az életedbe s akkor még terheket akaszt rá, és még terheket akaszt rá. Meg van írva, mert Ő mondta! – és akkor jön az imádságod. Ez a *legerősebb ima*, amit elmondhatsz.

Mert Ő mondta, hogy kiesik a szeg, ami erős helyre veretett, és levágtatik és összetörik a teher, ami rajta volt és megsemmisül. Ezért bátran mondhatom, és most megint az ellentmondó körülmények képébe belemondhatod, hogy az a szög kiesett és prófétálj az életedre! Az a szög kiesett, mert meg van írva és Ő mondta, ezért bátran mondom, az a szög ott kiesett és a teher, ami rajta volt, az levágtatott és összetört, és *megsemmisültek az igák*!

Megsemmisült a gonosznak minden terve és szándéka! Mit teszünk ilyenkor? *Prófétálunk* az életünkre, és az Úr örömmel hallgatja és *beteljesíti*. Egyedül az *Ige* áll meg az életünkben. Nincs más. Az Ige áll meg és az olajban jön. Úgyhogy szorgalmas legyél ebben és ne engedd meg, hogy a figyelmedet eltereljék ezek az ellentmondó körülmények!

Főlemeled a kezed és azt mondd, hogy vettem ezt a világosságot és a *világosságban* fogok járni! A világosságom a teljes délig jön el és *gyümölcsöt termek* Isten dicsőségére örökkön örökké. Ámen. Dicsőséget adunk Istennek. Áldott legyen az Ő szent neve, és ahogy meg van írva, úgy lesz nekünk a dicsőséges Jézus nevében! Ámen.